

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.79/2014/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év október hó 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatali visszaélés büntette miatt **I.r. vádlott és társa** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2014. július 30. napján kihirdetett 41(I.)Kb.723/2014/7. számú ítéletét **I.r. vádlott** vonatkozásában **helybenhagyja**.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2014. június 30. napján kihirdetett 41.(I.)Kb.723/2014/7. számú ítéletével **I.r. vádlottat** bűnösnek mondta ki a 2012. évi C. tv. szerinti Btk.305.§ c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében, valamint **II.r. vádlottat** a 2012. évi C. tv. szerinti Btk.305.§ c) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében. Ezért őket külön-külön 150 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint, összesen 150.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. Mindkét vádlott részére 10 havi részletfizetést engedélyezett, rendelkezett a pénzbüntetések meg nem fizetése, illetve az egyhavi részlet megfizetésének elmulasztása esetére a pénzbüntetés szabadságvesztésre történő átváltoztatására. Továbbá kötelezte a II.r. vádlottat az eljárás során felmerült 17.080,- Ft bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson a katonai ügyész mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette az ítéletet. Az I.r. vádlott és védője három napot tartottak fenn, majd a törvényes határidőn belül mindketten fellebbezést jelentettek be, elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés érdekében. A II.r. vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették, így az elsőfokú ítélet a II.r. vádlott tekintetében 2014. július 30. napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.792/2014/1. számú átiratában arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét tanácsülésein hagyja helyben. Utalt továbbá átiratában arra, hogy az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a Btk.2.§-ában foglaltakat, amikor az elbírálás idején hatályos büntető törvényt alkalmazta, ugyanis a pénzbüntetés az alacsonyabb napi tétel összegének minimuma miatt az kedvezőbb az vádlottra. Azonban a katonai tanácsa elmulasztotta elbírálás idején hatályos törvény alkalmazását, az ítéletében megindokolni. Álláspontja szerint tévesen nevezte az elsőfokú bíróság a Btk.33.§ (4) bekezdésében írt rendelkezést enyhítő szakaszként, mert az csak alternatívát kínáló jogszabályhely.

Az I.r. vádlott a másodfokú bíróságnál előterjesztette fellebbezésének részletes írásbeli indokolását, amelyben a felmentésre irányuló indítványát indokolta meg. Ebben megismételte az elsőfokú tárgyalás során előadott védekezését, hangsúlyozva, hogy nem titokban kért információt, csak elmulasztotta, elfelejtette beírni a lekérdezési füzetbe, és nem adott át információt a II.r. vádlottnak. **II.r. vádlott** maga is elismerte, hogy a számítógép képernyőjén lévő adatot nézte meg, amíg az I.r. vádlott mosdóban volt. Indítványozta, hogy az ítélőtábla katonai tanácsa ... a vádlott kollégáit, hallgassa ki tanúként arra a körülményre nézve, hogy nem egyedi dolog, hanem általános szokás, hogy ügyfél bent tartózkodik a panaszfelvevők által használt területen. A volt rendőr kollégákat minden esetben beengedik és úgy hallgatják meg, mivel sértő lenne részükre, hogy az ügyfélváróban várakoztatják és hallgatják meg őket.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését tartotta fenn, figyelemmel arra, hogy önmagában a kiszabott büntetés az adott tényállás mellett nem tekinthető súlyosnak. Utalt azonban arra, hogy védence többszörös hátrányt is szenved, figyelemmel arra, hogy ezen cselekmény miatt fegyelmi eljárás is indult vele szemben, amely miatt jelenleg felfüggesztés alatt áll. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által rögzített történeti tényállás a rendelkezésre álló bizonyítékoktól eltérően rögzíti azt, hogy a II.r. vádlott jogosulatlanul tartózkodott az irodában. Nem felel meg a valóságnak, hogy engedély nélkül kért le adatot. Nem igaz, hogy jogosulatlan volt a lekérdezés. Azzal kapcsolatban az I.r. vádlottnak nem volt adminisztrációs kötelezettsége, kizárólag a lekérdező füzetbe nem írta be, mert arról megfélemlített, azonban hogy jogszerűen történt a lekérdezés, bizonyítja, hogy a vádlott a saját kódjával kért le adatot. A hivatali visszaélés célzatos bűncselekmény, és nem nyert bizonyítást az, hogy az I.r. vádlott azért ment volna ki az irodából a mosdóba, hogy az alatt a II.r. vádlott megnézzék a lakcímet a monitoron.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem érzi magát bűnösnek, nem feltételezte azt, hogy a volt kollégája visszaél a helyzettel. A felmentésére tett indítványt, de az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését is fenntartotta.

Az I.r. vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítélőtábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet, és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§. (1) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált. A Be.349.§ (1) bekezdése alapján azonban mellőzte a felülbírálatot a II.r. vádlott tekintetében, figyelemmel arra, hogy az ő vonatkozásában az elsőfokú ítélet már jogerőre emelkedett.

Az I.r. vádlottnak és védőjének a felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A tényállást mérlegelési jogkörben állapította meg, ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I.r. vádlott tagadta, hogy bűncselekményt követett volna el, vallomása azonban

részben ténybeli beismerésnek tekinthető. Védekezést terjesztett elő, amelyben arra hivatkozott, hogy ugyan lekérte a II.r. vádlott által megszerezni kívánt adatot, azonban azt nem adta át részére, hanem a II.r. vádlott azt, az I.r. vádlott mosdóba távozását kihasználva az I.r. vádlott által használt számítógép monitoráról szerezte meg. A II.r. vádlott hasonló tartalmú vallomást tett. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I.r. vádlottnak a büntetőjogi felelősségét tagadó nyilatkozatával szemben a tényállást a részbeni ténybeli beismerése, részben a II.r. vádlott vallomása, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete 3. oldalának közepétől a 4. oldal utolsó előtti bekezdéséig értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott a védekezését fogadta el a tényállás alapjául. Helytállóan hivatkozott arra, hogy az I.r. vádlott előtt nem volt olyan ügy, nem volt olyan szabályszerűen előterjesztett kérelem, amelynek alapján egyáltalán jogszerűen adatot kérdezhetett volna a központi nyilvántartásból, illetve a lekérdezést nem rögzítette az erre szolgáló nyilvántartásban.

A Be.351.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tény állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy az I.r. vádlott és védője a tényállás megállapítása szempontjából releváns új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, és valamely konkrét megalapozatlansági okot sem jelölték meg. Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanács felülbírálata alapjául elfogadta. Így a vádlottnak és védőjének a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül az I.r. vádlott felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. A másodfokú bíróság nyilvános ülésén az I.r. vádlott és védője által előterjesztett bizonyítási indítványt elutasította, figyelemmel arra, hogy a hivatkozott tanúbizonyítások nem alkalmasak eltérő tényállás megállapítására, azok csupán az eljárás szükségtelen elhúzódását eredményezhetik.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést az I.r. vádlott bűnösségére és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor az általa rögzített tényállás alapján **I.r. vádlott** bűnösségét a Btk.305.§ c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében állapította meg. Az adott bűncselekményt az a hivatalos személy követi el, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon, vagy jogtalan előnyt szerezzen, hivatali helyzetével egyébként visszaél. Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy az I.r. vádlott hivatalos személynek tekintendő, valamint arra is, hogy hivatali helyzetével élt vissza, amikor a cselekményt megvalósította. Nem kétséges, hogy jogtalan előnyt biztosított a II.r. vádlottnak, hiszen ő ilyen körülmények között nem juthatott hozzá a megrendelője által kért információhoz. Az előzőekben kifejtettek szerint maga az I.r. vádlott is jogosulatlanul, a hivatali helyzetével visszaélve jutott az információ birtokába, ismerte meg a II.r. vádlott megbízója,

élettársának lakcímét, hiszen nem volt előtte olyan szabályszerű kérelem, olyan ügy, amelynek alapján ő ezt jogszerűen megtehetette volna.

Bár ennek indokai az elsőfokú ítéletben nem szerepelnek, azonban nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor a Btk.2.§ (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően az elbírálás idején hatályos 2012. évi C. törvényt alkalmazta, figyelemmel arra, hogy ez a pénzbüntetés napi tétel összege tekintetében kedvezőbb a vádlottra nézve, mint az elkövetés idején hatályos büntető törvény.

Az enyhítésre irányuló vádlotti, védői fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, és nem tévedett, amikor a törvénnyel eddig összeütközésbe nem került, a szolgálati feladatait jó szinten ellátó vádlott esetében lehetőséget látott a Btk.33.§ (4) bekezdésében írt rendelkezés alkalmazásával a szabadságvesztés büntetés helyett pénzbüntetés kiszabására. Ennél a napi tételek száma a cselekménnyel arányosnak tekinthető, megfelelően tükrözi annak tárgyi súlyát. Az egy napi tétel összege pedig megfelel a vádlott személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyainak. Összességében a katonai tanács által kiszabott pénzbüntetés, megfelelően szolgálja a Btk.79.§-ában írt büntetési célokat, annak további enyhítésére nincs lehetőség így az ennek érdekében bejelentett fellebbezés eredményre nem vezethetett.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa - helyes indokai alapján - az I.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be.371.§ (1), (3) és (4) bekezdésein alapszik.

Budapest, 2014. október 10.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

. Mészáros László hb. ezredes s.k.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete I.r. **vádott** vonatkozásában jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. október 10.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke